

Een stukje stof op straat

Charlie trapte tegen een steentje en zuchtte. Het was zo'n gewone dag. Zo'n dag waarop alle huizen hetzelfde leken, alle fietsen dezelfde kleur hadden en zelfs zelfs de wolken er verveeld uitzagen.

Tot hij het zag.

Een klein stukje stof lag midden op de stoep. Grijs met een paar bijna zilveren draadjes erin. Het glinsterde een beetje in het licht, alsof het niet helemaal bij de rest van de straat hoorde.

Charlie keek om zich heen.

Niemand leek het lapje te zien. Geen buurvrouw, geen fietser, zelfs geen duif.

Hij bukte zich en raapte het op.

Het voelde zacht, warmer dan hij had verwacht. Alsof het net uit een trui was geknipt die al heel lang iemand had geknuffeld.

“Van wie ben jij,” fluisterde Charlie, voor dat hij door had dat hij tegen een lapje stof stond te praten.

In zijn broekzak voelde het lapje zwaar en belangrijk, als een geheim. De rest van de weg naar huis dacht hij er alleen nog maar aan. Wat als dit stukje stof van iets groter was geweest? Van een kussen? Een oude knuffel? Een...dier?

Boven op zijn kamer legde Charlie het lapje voorzichtig op zijn bureau, naast zijn potloden en schriften.

Tussen de lijntjes van zijn rekenschrift tekende hij eromheen. Eerst zomaar een vorm. Toen een beetje langer...een lijf...lange armen...een gekke neus.

Het werd een soort dier, langzaam maar zeker.

“Je lijkt op een luiaard,” mompelde hij tevreden.
“Met heel lang haar. En misschien een beetje gekke mond.

Het lapje lag stil. Natuurlijk! Het was maar stof.

Toch had Charlie het idee dat er meer achter zat.

Die avond, wanner zijn moeder “Eten!, riep en Charlie naar beneden snelde, gleed zijn blik nog één keer naar zijn bureau. Het lapje lag daar gewoon. Maar nu, heel eventjes leek het alsof het lapje bewoog.

Alsof het lapje...met hem mee wilde...